

Đôi Bàn Tay Nguyễn Cầu

Câu chuyện đẫm nước mắt phía sau một kiệt tác vô giá

Đường Trung Nguyễn

Chuyện kể rằng vào thế kỷ thứ 15, tại một ngôi làng nhỏ gần thành phố Nuremberg của nước Đức có một gia đình nghèo khó và rất đông con. Trụ cột trong gia đình – người cha là một thợ kim hoàn có tiếng thuộc dòng họ Albrecht. Ông phải làm việc quần quật suốt 18 tiếng một ngày, từ sáng sớm đến tối khuya trong nhà xưởng và đi làm thuê làm mướn bất cứ công việc gì cho người dân trong vùng để nuôi đàn con khôn lớn.

Mặc dù sống trong gia cảnh nghèo khó, nhưng hai cậu con trai đầu lòng nhà Albrecht luôn ấp ủ một ước mơ trở thành một nghệ sĩ tài ba. Tuy vậy chúng cũng hiểu rằng cha mình chẳng bao giờ có đủ tiền để chu cấp cho một trong hai đứa tới học tại trường nghệ thuật ở Nuremberg. Sau nhiều đêm bàn bạc trên chiếc giường chật chội của mình, hai anh em cuối cùng cũng đã thỏa thuận được rằng: chúng sẽ tung đồng xu để phân định và người thua cuộc sẽ phải nghỉ học, đi làm thuê trong các hầm mỏ để kiếm tiền nuôi người kia ăn học thành tài. Người thắng sẽ hoàn thành việc học tập trong vòng 4 năm và sau đó quay trở lại kiếm tiền để nuôi người anh hay em còn lại của mình đi học bằng việc bán những bức tranh hay thậm chí là đi làm thuê trong các hầm mỏ.

Vậy là sự việc tung đồng xu định mệnh của anh em nhà Albrecht đã được diễn ra vào một buổi sáng chủ nhật nọ, ngay phía sau nhà thờ. Cuối cùng thì người anh – Durer Albrecht đã thắng cuộc và tới Nuremberg học mỹ thuật; còn người em – Albert phải nghỉ học và đi làm thuê trong những hầm mỏ, ròng rã suốt 4 năm trời vô cùng cực nhọc để kiếm tiền nuôi anh ăn học.

Người em của Albert phải nghỉ học đi làm thuê để kiếm tiền nuôi anh ăn học.
(Ảnh minh họa: warosu.org)

Người anh nhanh chóng trở thành một học trò xuất sắc ở trường. Những tác phẩm tranh vẽ, tranh khắc gỗ và tranh sơn dầu của anh thậm chí còn đẹp hơn hẳn những bức tranh khác của các bậc thầy dạy. Như một lẽ đương nhiên, ngay khi vừa tốt nghiệp, Durer Albrecht đã bắt đầu kiếm được rất nhiều tiền từ các tác phẩm của mình. Chàng trai trẻ trở về nhà trong niềm vui sướng hân hoan của cả gia đình. Buổi tối hôm đó, nhà Albrecht tổ chức một bữa tiệc ăn mừng lớn. Buổi tiệc tràn đầy tiếng nhạc và những lời chúc tụng. Durer Albrecht rời bàn ăn tiến tới bên người em trai yêu dấu đã bao năm vất vả lam lũ nuôi mình ăn học để nói lời biết ơn và cùng nâng cốc chúc mừng.

Đến cuối tiệc, Durer Albrecht dũng dạc tuyên bố:

– Này Albert! Em trai yêu quý của anh. Đã đến lúc anh chăm lo cho em được rồi. Em hãy tới Nuremberg để theo đuổi ước mơ của mình đi, anh sẽ trang trải mọi việc và luôn ở bên cạnh em.

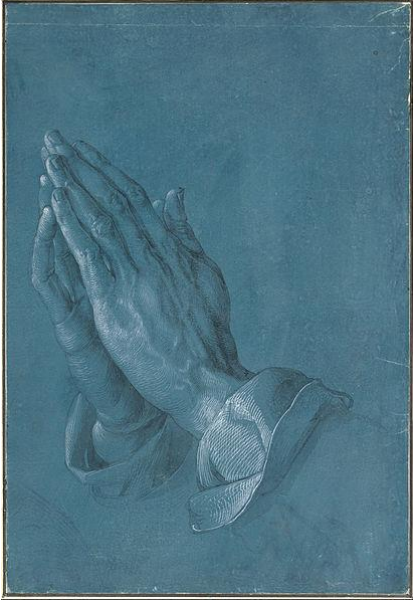
Mọi ánh mắt đều dõi nhìn về phía cuối bàn ăn nơi Albert đứng, với niềm xúc động khôn cùng. Nhưng người em vẫn đứng đó cúi đầu trong im lặng. Những giọt nước mắt lăn dài xuống hõm má gầy gò xanh xao của mình... và Albert nấc lên trong thốn thức:

– Không, không... không!

Cuối cùng, Albert ngẩng đầu lên và lau những giọt nước mắt trên đôi gò má hốc hác, anh nhìn mọi người khắp một lượt, rồi run rẩy áp đôi bàn tay của mình lên bên má phải và nghẹn ngào nói:

– Anh Durer! Anh ơi, em không thể! Em không thể tới học ở Nuremberg, đã quá muộn rồi anh ạ. Anh nhìn đôi tay em này, anh ơi! Ôi, bốn năm qua làm việc trong các hầm mỏ, nó đã làm gì đôi bàn tay em! Ngón tay nào của em cũng không còn nguyên vẹn, gần đây em luôn bị dày vò bởi bệnh đau khớp ở tay phải, nó đau đến nỗi, em thậm chí còn không thể nâng ly chúc mừng anh, thế thì sao mà em có thể vẽ nên những bức tranh tinh tế trên giấy bằng chì và cọ hả anh? Thôi anh ơi, tất cả đã muộn rồi!

Cả phòng tiệc chìm đi trong im lặng. Rất nhiều người lặng lẽ rút khăn tay lau nước mắt. Durer Albrecht ôm chàng lấy em trai Albert gầy gò tội nghiệp mà không thốt lên lời!...

Bản sao bức tranh “Đôi bàn tay nguyện cầu” của Durer Albrecht vẽ với lòng biết ơn người em trai. (Ảnh: wikipedia.org)

Hơn 400 năm đã trôi qua, giờ đây hàng trăm kiệt tác của Durer Albrecht vẫn được treo khắp các viện bảo tàng nổi tiếng trên toàn thế giới. Những bức chân dung, những bức phác họa, tranh màu nước, những bức tranh vẽ bằng chì than, những bản tranh khắc gỗ, khắc đồng của ông... đều trở thành kiệt tác nghệ thuật được bảo tồn, đấu giá, sao lưu và triển lãm khắp nơi.

Nhưng có một bức họa được coi là ‘kiệt tác trong những kiệt tác’ của Durer Albrecht được những người yêu hội họa toàn cầu biết tới đó chính là bức tranh mà người danh họa này vẽ bằng cả tài năng, lòng trân trọng và biết ơn của mình đối với sự hy sinh thầm lặng của người em trai Albert:

Nhiều đêm thâu, Durer Albrecht đã miệt mài vẽ bức tranh về đôi bàn tay không còn lạnh lặn của người em trai yêu dấu, với những ngón tay bình dị, khắc khổ chụm vào nhau hướng lên bầu trời. Ông đơn giản chỉ đặt tên cho bức họa là: “*Đôi bàn tay*”, nhưng hết thầy công chúng khi chiêm ngưỡng tuyệt tác này và được nghe câu chuyện cảm động về tình anh em của nhà Albrecht thì đều xúc động và gọi đó là bức họa: “*Đôi bàn tay nguyện cầu*”.

Đường Trung Nguyên